

Sygn. akt VI GC 1055/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2021 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: SSR Justyna Supińska

Protokolant: sekr. sądowy Marta Denc

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2021 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. P.**

przeciwko **M. M. (1)**

o zapłatę

na skutek sprzeciwu pozwanego M. M. (1) od nakazu zapłaty z dnia 06 listopada 2019 roku wydanego przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie o sygn. akt VI GNc 4978/19

I. zasądza od pozwanego M. M. (1) na rzecz powoda M. P. kwotę 4 465,29 złotych (cztery tysiące czterysta sześćdziesiąt pięć złotych dwadzieścia dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 04 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty, z tym ustaleniem, że jego odpowiedzialność w tym zakresie jest solidarna z odpowiedzialnością pozwanego M. T. wynikającą z prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 06 listopada 2019 roku wydanego przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie o sygn. akt VI GNc 4978/19;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od pozwanego M. M. (1) na rzecz powoda M. P. kwotę 1 141 złotych (jeden tysiąc sto czterdzieści jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, z tym ustaleniem, że jego odpowiedzialność w zakresie kwoty 673 złotych jest solidarna z odpowiedzialnością pozwanego M. T. wynikającą z prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 06 listopada 2019 roku wydanego przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie o sygn. akt VI GNc 4978/19.

Sygn. akt VI GC 1055/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 lipca 2019 roku powód M. P. domagał się zasądzenia solidarnie od pozwanych M. T. i M. M. (1) kwoty 4 465,29 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 3 306,24 złotych za okres od dnia 04 lipca 2017 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że egzekucja prowadzona przeciwko Przedsiębiorstwo (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na podstawie tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty z dnia 29 września 2015 roku wydanego przez Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie w sprawie o sygn. akt IX GNc 7917/15 okazała się bezskuteczna, wobec czego pozwani ponoszą odpowiedzialność jako członkowie zarządu tej spółki na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. Powód wskazał, że dochodzoną w niniejszym postępowaniu wierzytelność nabył w drodze przelewu wierzytelności od pierwotnego wierzyciela (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. i składają się na nią:

- kwota 3 306,24 złotych tytułem należności głównej orzeczonej w sprawie o sygn. akt IX GNc 7917/15 Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie,
- kwota 642 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego orzeczonych w sprawie o sygn. akt IX GNc 7917/15 Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie
- kwota 454,75 złotych tytułem kosztów postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko spółce w sprawie o sygn. akt Km 464/15,
- kwota 62,30 złotych tytułem kosztów postępowania klauzulowego na rzecz następcy prawnego wierzyciela.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 06 listopada 2019 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 4978/19 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany M. M. (1) domagał się oddalenia powództwa w całości wskazując w uzasadnieniu, że pełniąc funkcję członka zarządu w Przedsiębiorstwo (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w dniu 06 września 2011 roku złożył wniosek o ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu, które to postępowanie toczyło się przed sądem Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku pod sygn. akt VI GUp 20/11 (uprzednio – sygn. akt XV GU 98/11). W dniu 21 października 2011 roku Sąd wydał postanowienie o ogłoszeniu upadłości, a w dniu 29 grudnia 2014 roku postanowienie o zatwierdzeniu listy wierzycieli i umorzeniu postępowania upadłościowego, albowiem majątek pozostały po wyłączeniu z niego przedmiotów majątkowych dłużnika obciążonych hipoteką nie wystarczał na zaspokojenie kosztów postępowania.

Pozwany wskazał, że w okresie trwania postępowania upadłościowego, tj. od dnia 06 września 2011 roku do dnia 29 grudnia 2014 roku, nie dokonywał żadnych czynności i nie zaciągał zobowiązań w imieniu upadłego, nie podpisywał też żadnych umów, a majątkiem upadłego zarządzał syndyk masy upadłości. Zobowiązanie zaś, dochodzone w niniejszym postępowaniu, nie istniało w chwili składania wniosku o ogłoszenie upadłości i powstało w trakcie toczącego się postępowania upadłościowego, kiedy zarząd spółki nie był uprawniony do zaciągania jakichkolwiek zobowiązań w imieniu upadłej spółki. Wobec powyższego, w ocenie pozwanego, nie sposób przypisać mu odpowiedzialności na mocy art. 299 k.s.h., albowiem w czasie trwania postępowania upadłościowego był on pozbawiony prawa zarządzania majątkiem spółki. Nadto pozwany wskazał, że nie otrzymał wezwania do zapłaty z dnia 06 czerwca 2017 roku, albowiem nie zamieszkuje pod wskazanym tam adresem.

Nakaz zapłaty z dnia 06 listopada 2019 roku wydany w sprawie o sygn. akt VI GNc 4978/19 przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Gdyni uprawomocnił się wobec pozwanego M. T. z dniem 27 grudnia 2019 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. M. (1) był członkiem zarządu Przedsiębiorstwo (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. od dnia 16 czerwca 2008 roku.

Pismem z dnia 31 marca 2014 roku pozwany M. M. (1) złożył Przedsiębiorstwo (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. oświadczenie o rezygnacji z pełnienia funkcji wiceprezesa zarządu tejże spółki.

M. M. (1) został wykreślony w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego z funkcji wiceprezesa zarządu Przedsiębiorstwo (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. z dniem 18 listopada 2015 roku.

odpis pełny z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego – k. 11-13 akt, oświadczenie z dnia 31 marca 2014 roku – k. 685 akt postępowania w sprawie o sygn. akt VI GUp 20/11 Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku

W dniu 06 września 2011 roku Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. złożył wniosek o ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu, co było związane z wypowiedzeniem kredytu przez bank finansujący. W tym czasie spółka posiadała także inne nieuregulowane zobowiązania.

zeznania pozwanego M. M. (1) – protokół rozprawy z dnia 23 kwietnia 2021 roku – k. 100-101 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:51-00:11:02)

Postanowieniem z dnia 21 października 2011 roku Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku ogłosił upadłość Przedsiębiorstwo (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. obejmującą likwidację majątku upadłego i wyznaczył syndyka masy upadłości w osobie G. M., a następnie J. R..

W toku postępowania upadłościowego syndyk masy upadłości Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. pismem z datą w nagłówku „dnia 23 czerwca 2014 roku” zlecił (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. publikację ogłoszenia o sprzedaży nieruchomości upadłego w Gazecie (...) w dniu 27 czerwca 2014 roku oraz w dniu 04 sierpnia 2014 roku.

Zamówione ogłoszenia ukazały się w Gazecie (...) we wskazanych dniach.

O powyższych działaniach syndyk poinformował sędziego – komisarza w sprawozdaniu z czynności syndyka za okres od dnia 01 kwietnia 2014 roku do dnia 30 czerwca 2014 roku, zaś postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2014 roku Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku zatwierdził powyższe sprawozdanie z działalności syndyka.

postanowienie z dnia 21 października 2011 roku – k. 2-3 akt postępowania w sprawie o sygn. akt VI GUp 20/11 Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku, postanowienie z dnia 27 stycznia 2012 roku – k. 136 akt postępowania w sprawie o sygn. akt VI GUp 20/11 Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku, pismo syndyka z dnia 02 września 2014 roku – k. 826 akt postępowania w sprawie o sygn. akt VI GUp 20/11 Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku, kopie ogłoszeń – k. 827-830 akt postępowania w sprawie o sygn. akt VI GUp 20/11 Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku, sprawozdanie z czynności syndyka – k. 805-806 akt postępowania w sprawie o sygn. akt VI GUp 20/11 Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku, postanowienie z dnia 28 sierpnia 2014 roku – k. 820-821 akt postępowania w sprawie o sygn. akt VI GUp 20/11 Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku, zamówienie – k. 41 akt postępowania w sprawie o sygn. akt IX GNc 7917/15 Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie, kopie ogłoszeń – k. 42-43 akt postępowania w sprawie o sygn. akt IX GNc 7917/15 Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie

(...) spółka akcyjna z siedzibą w W. za wykonanie usługi publikacji ogłoszenia o sprzedaży nieruchomości w Gazecie (...) w dniach 27 czerwca 2014 roku oraz 04 sierpnia 2014 roku wystawił Przedsiębiorstwo (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. fakturę numer (...) na kwotę 3 306,24 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 19 sierpnia 2014 roku.

faktura – k. 44 akt postępowania w sprawie o sygn. akt IX GNc 7917/15 Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie

Postanowieniami z dnia 29 grudnia 2014 roku Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku zatwierdził listę wierzytelności oraz umorzył postępowanie upadłościowe, albowiem wierzyciele nie złożyli w wyznaczonym terminie zaliczki na koszty postępowania, a po stronie upadłego brak było płynnych funduszy na te koszty.

postanowienia z dnia 29 grudnia 2014 roku – k. 929-933 akt postępowania w sprawie o sygn. akt VI GUp 20/11 Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku, lista wierzytelności – k. 445-449 akt postępowania w sprawie o sygn. akt VI GUp 20/11 Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku

W dniu 29 września 2015 roku na skutek pozwu wniesionego przez (...) spółkę akcyjną z siedzibą w W. w sprawie o sygn. IX GNc 7917/15 referendarz sądowy Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanemu Przedsiębiorstwo (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., aby zapłacił na rzecz powoda (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 3 306,24 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 20 sierpnia 2014

roku do dnia zapłaty, a także kwotę 642 złotych tytułem kosztów procesu – w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tymże terminie sprzeciw.

Powyższe orzeczenie uprawomocniło się i zostało zaopatrzone w klauzulę wykonalności.

nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym wraz z klauzulą wykonalności – k. 5 akt

Pismem z datą w nagłówku „dnia 24 maja 2016 roku” (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. złożyła do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni K. M. wniosek o wszczęcie egzekucji prowadzonej przeciwko dłużnikowi Przedsiębiorstwo (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., na podstawie tytułu wykonawczego – prawomocnego nakazu zapłaty wydanego w sprawie o sygn. akt IX GNc 7917/15 przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Zgodnie z wnioskiem wierzyciela egzekucja miała być skierowana do wierzytelności z tytułu nadpłaty podatku, ruchomości dłużnika, gotówki oraz towarów handlowych znajdujących się w siedzibie dłużnika, wierzytelności przysługujących dłużnikowi oraz wierzytelności z rachunków bankowych dłużnika.

W toku czynności egzekucyjnych komornik sądowy zajął wierzytelności przysługujące Przedsiębiorstwo (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wobec naczelnika Pierwszego i Drugiego Urzędu Skarbowego w G. oraz wierzytelność wynikającą z posiadanego przez dłużnika rachunku bankowego w Bank (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W., jednakże zajęcie to okazało się bezskuteczne z uwagi na brak wierzytelności przysługujących spółce. Komornik sądowy zajął także wierzytelność wynikającą z posiadanego przez dłużnika rachunku bankowego w Bank (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.. W odpowiedzi na powyższe zajęcie Bank (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wskazał, że nie prowadzi rachunku bankowego dla dłużnika.

Po przeprowadzeniu powyższych czynności egzekucyjnych, komornik sądowy pismem z dnia 25 lipca 2016 roku wysłuchując strony w trybie art. 827 k.p.c., zawiadomił strony, że postępowanie zostanie umorzone, jeżeli w ciągu siedmiu dni komornik sądowy nie otrzyma informacji dotyczących majątku dłużnika. Komornik sądowy wskazał przy tym, że przeprowadzono w sprawie także dwie bezskuteczne czynności terenowe, dłużna spółka nie figuruje również jako właściciel pojazdów mechanicznych.

Postanowieniem z dnia 14 września 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt Km 464/16 komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gdyni K. M. umorzył przedmiotowe postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji wskazując w uzasadnieniu, że zastosowane sposoby egzekucji okazały się bezskuteczne i nie ustalono, aby dłużna spółka posiadała majątek podlegający zajęciu.

Komornik sądowy ustalił także koszty postępowania egzekucyjnego na kwotę 154,75 złotych oraz przyznał wierzycielowi koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym w kwocie 300 złotych.

wniosek o wszczęcie egzekucji – k. 2-3 akt postępowania o sygn. akt Km 464/16 komornika sądowego przy Sądzie rejonowym w Gdyni K. M., zajęcie wierzytelności – k. 22-23, 25, 28 i 58 akt postępowania o sygn. akt Km 464/16 komornika sądowego przy Sądzie rejonowym w Gdyni K. M., pismo z dnia 09 lipca 2016 roku – k. 39 akt postępowania o sygn. akt Km 464/16 komornika sądowego przy Sądzie rejonowym w Gdyni K. M., zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat – k. 44 akt postępowania o sygn. akt Km 464/16 komornika sądowego przy Sądzie rejonowym w Gdyni K. M., wysłuchanie wierzyciela i dłużnika przed zawieszeniem lub umorzeniem postępowania – k. 45 akt postępowania o sygn. akt Km 464/16 komornika sądowego przy Sądzie rejonowym w Gdyni K. M., pismo z dnia 05 sierpnia 2016 roku – k. 53 akt postępowania o sygn. akt Km 464/16 komornika sądowego przy Sądzie rejonowym w Gdyni K. M., postanowienie o umorzeniu postępowania – k. 6 akt oraz k. 55 akt postępowania o sygn. akt Km 464/16 komornika sądowego przy Sądzie rejonowym w Gdyni K. M.

(...) spółka akcyjna z siedzibą w W. przeniósł wierzytelność wynikającą z nakazu zapłaty z dnia 29 września 2015 roku wydanego w sprawie o sygn. IX GNc 7917/15 na M. P.. Powyższe orzeczenie zostało opatrzone klauzulą wykonalności na rzecz następcy prawnego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. – M. P. postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2017 roku.

niesporne, a nadto: nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym wraz z klauzulą wykonalności – k. 5 akt

Pismem z datą w nagłówku „dnia 06 czerwca 2017 roku” M. P. wezwał M. M. (1) do zapłaty kwoty 4 698,08 złotych w terminie do dnia 20 czerwca 2017 roku, informując go jednocześnie o dokonanej cesji wierzytelności. Wezwanie zostało skierowane na adres G., ulica (...).

wezwanie skierowane do M. M. (1) – k. 9 akt, wyciąg z książki nadawczej – k. 9v akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron w zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną.

Sąd uwzględnił także dowody z powyższych dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, a także z dokumentów znajdujących się w aktach spraw o sygn. akt VI GUp 20/11 Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku, o sygn. akt IX GNc 7917/15 Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie oraz o sygn. akt Km 464/16 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni K. M., których prawdziwość nie była przez strony kwestionowana i które nie budziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności i autentyczności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary.

Pozostałe dokumenty nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych okoliczności.

Jakkolwiek Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. T., to nie miały one istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia kwestii spornych w sprawie, świadek zeznawał bowiem lakonicznie i nie posiadał szczegółowej wiedzy odnośnie dochodzonego pozwem roszczenia.

Odnosząc się do zeznań pozwanego M. M. (1), to Sąd dał wiarę jego zeznaniom w zakresie, w jaki wskazał on, że po wypowiedzeniu Przedsiębiorstwo (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. umowy kredytu przez bank, pozwany razem z drugim członkiem zarządu zdecydował o złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu, a także że w tym czasie spółka posiadała także inne nieuregulowane zobowiązania, okoliczność ta znajduje bowiem potwierdzenie w dokumentach zgromadzonych w aktach postępowania o ogłoszenie upadłości.

Jakkolwiek uznając zeznania świadka i pozwanego za wiarygodne w powyżej wskazanym zakresie, Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 24 maja 2014 roku (sygn. akt I ACa 1537/13), że sytuacja finansowa spółki winna być wykazana przede wszystkim dokumentami finansowymi, a nie zeznaniami świadków, czy stron.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2021 roku Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań powoda, albowiem powód, mimo prawidłowego wezwania, nie stawił się i nie usprawiedliwił swojej nieobecności.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W niniejszej sprawie powód M. P. domagał się zasądzenia solidarnie od pozwanych M. T. i M. M. (1) kwoty 4 465,29 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 3 306,24 złotych za okres od dnia 04 lipca 2017 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, swoje roszczenie wywodząc z treści art. 299 § 1 k.s.h., zgodnie z którym jeżeli egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania.

Przepisy kodeksu spółek handlowych poprzez nadanie spółce z ograniczoną odpowiedzialnością osobowości prawnej czynią ją samodzielnym podmiotem praw i obowiązków. Zasadniczo spółka taka sama ponosi pełną odpowiedzialność

za zaciągnięte zobowiązania, a gwarancją jej wypłacalności powinien być co najmniej kapitał zakładowy jako element majątku spółki. Zasadę tę przełamuje jednak przepis art. 299 k.s.h., który wprowadza osobistą i solidarną odpowiedzialność członków zarządu za zobowiązania kierowanej przez nich spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Zgodnie bowiem z obowiązującą w chwili powstania wierzytelności powoda treścią art. 299 § 1 k.s.h. jeżeli egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania.

Cytowany przepis prawa w procesach przeciwko członkowi zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nakłada na powoda obowiązek udowodnienia dwóch przesłanek, a mianowicie: sprawowania przez pozwanego funkcji członka jej zarządu w okresie istnienia zobowiązania spółki oraz bezskuteczności egzekucji wierzytelności przysługującej przeciwko spółce z ograniczoną odpowiedzialnością.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do przesłanki udowodnienia faktu sprawowania przez pozwanego M. M. (1) funkcji członka zarządu Przedsiębiorstwo (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w okresie powstania zobowiązania spółki, jego istnienia i wymagalności, to wskazać należy w pierwszej kolejności, że jak wynika z odpisu pełnego z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego dla tego podmiotu, pozwany M. M. (1) był wpisany jako członek zarządu Przedsiębiorstwo (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. od dnia 16 czerwca 2008 roku. Jak wynika zaś z akt postępowania upadłościowego pismem z dnia 31 marca 2014 roku pozwany M. M. (1) złożył Przedsiębiorstwo (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. oświadczenie o rezygnacji z pełnienia funkcji wiceprezesa zarządu tejże spółki (k. 685 akt postępowania w sprawie o sygn. akt VI GUp 20/11 Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku), a w dniu 18 listopada 2015 roku został wykreślony z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego.

Zgodnie z art. 202 § 1 i § 4 k.s.h. jeżeli umowa spółki nie stanowi inaczej, mandat członka zarządu wygasa z dniem odbycia zgromadzenia wspólników zatwierdzającego sprawozdanie finansowe za pierwszy pełny rok obrotowy pełnienia funkcji członka zarządu. Mandat członka zarządu wygasa także wskutek śmierci, rezygnacji albo odwołania ze składu zarządu. Przepis art. 202 § 4 k.s.h. rozstrzyga jednoznacznie moment wygaśnięcia mandatu z przyczyn tam wskazanych. W przypadku rezygnacji (złożenia mandatu) nie jest konieczne odwoływanie członka zarządu ze składu zarządu odrębnym aktem. Wygaśnięcie mandatu następuje przez samo skuteczne złożenie spółce oświadczenia o rezygnacji z udziału w zarządzie spółki. Mandat jednak wygasa z chwilą doręczenia spółce takiego oświadczenia, chyba że z jego treści wynika, iż rezygnacja następuje z nadejściem późniejszego terminu (np. rezygnacja ze skutkiem od pierwszego dnia kolejnego roku obrotowego). Z art. 202 § 5 k.s.h. w zw. z art. 746 § 2 k.c. wynika, że członek zarządu może w każdej chwili złożyć rezygnację. Akt złożenia przez piastuna spółki kapitałowej rezygnacji z zajmowanego stanowiska (członka organu zarządzającego albo nadzorczego czy też kontrolnego) stanowi jednostronne oświadczenie woli tego piastuna mające adresata, którym jest ta spółka (oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, czyli spółce, w której piastun pełni swój mandat). Chodzi zatem o oświadczenie woli, o którym jest mowa w art. 61 k.c. Skoro zaś tak, to z mocy powołanego przepisu uważać należy, że jednostronne oświadczenie woli piastuna spółki kapitałowej stanowiące rezygnację z zajmowanego stanowiska w organie spółki jest złożone spółce kapitałowej (adresatowi tego oświadczenia) z chwilą, gdy doszło do wiadomości spółki w taki sposób, że mogła się ona zapoznać z treścią oświadczenia woli o rezygnacji. W świetle powyższego nie powinno budzić wątpliwości, że doręczenie pisma zawierającego oświadczenie woli o rezygnacji ze stanowiska w zarządzie spółki kapitałowej na adres siedziby spółki spełnia wymóg umożliwienia dowolnemu (pojedynczemu) członkowi zarządu albo prokurentowi zapoznania się z treścią tego oświadczenia (Mateusz Rodzynkiewicz, Kodeks spółek handlowych. Komentarz, wyd. VII) i prowadzi do wygaśnięcia z mocy prawa korporacyjnego stosunku członkostwa w zarządzie spółki nie wymagając z jej strony akceptacji (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 19 sierpnia 2004 roku, sygn. akt V CK 600/03).

Jednocześnie podkreślić należy, że jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 01 marca 2018 roku (sygn. akt I CSK 660/17) wpis (wykreślenie) określonej osoby do rejestru w charakterze członka zarządu nie rozstrzyga o ponoszeniu przez tę osobę odpowiedzialności na zasadach określonych przez art. 299 k.s.h. Zgodnie bowiem przyjmuje się, że domniemanie określone przez art. 17 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 roku o Krajowym Rejestrze Sądowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2021 roku, poz. 112) jest domniemaniem prawnym w rozumieniu art. 234 k.p.c., które wiąże sąd w postępowaniu cywilnym, przy czym domniemanie to może być obalone, ponieważ ustawa

tego nie wyłącza. Domniemanie dotyczy wpisów, a więc obejmuje treść zamieszczoną w odpowiednim dziale rejestru. Ustawodawca uznaje, że – co do zasady – wszystkie dane wpisane do rejestru są zgodne z prawdziwym stanem rzeczy, czyli z obiektywną rzeczywistością. Nadto również Sąd najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 08 marca 2019 roku (sygn. akt III CSK 96/17) wskazał, że wpis w rejestrze określonej osoby jako członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nie rozstrzyga per se (sam przez się) o ponoszeniu przez tę osobę odpowiedzialności na zasadach przewidzianych w art. 299 k.s.h. Decydujące znaczenie ma bowiem rzeczywiste posiadanie statusu członka zarządu, oceniane jednakże z punktu widzenia przepisów kodeksu spółek handlowych i statutu spółki.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że to na pozwanym – zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. – ciążył obowiązek wykazania czy i w jakiej dacie jego oświadczenie o rezygnacji z funkcji członka zarządu dotarło do Przedsiębiorstwo (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.. Pozwany jednak zaniechał inicjatywy dowodowej w powyższym zakresie, zaś z jego zeznań wynikało, że nie pamięta, czy w przypadku przedmiotowej spółki złożył rezygnację z pełnionej funkcji, czy też został odwołany, niemniej jednak z akt postępowania upadłościowego wynika, że syndyk masy upadłości miał wiedzę o powyższym co najmniej od dnia 07 kwietnia 2014 roku, gdyż tą datą opatrzone jest jego pismo skierowane do sędziego – komisarza, do którego załączono przedmiotowe oświadczenie pozwanego. Powyższe pozwala na jednoznaczne uznanie, że wiedzę w tym przedmiocie w tym czasie posiadała także spółka, a pozwany M. M. (1) nie był już członkiem zarządu Przedsiębiorstwo (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G..

Jednocześnie jak wynikało z zebranego w sprawie materiału dowodowego dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie związane było z wykonaniem przez (...) spółkę akcyjną z siedzibą w W. usługi publikacji ogłoszenia o sprzedaży nieruchomości dłuższej spółki w Gazecie (...) w dniach 27 czerwca 2014 roku oraz 04 sierpnia 2014 roku – na podstawie zlecenia z dnia 23 czerwca 2014 roku, za co (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystawił Przedsiębiorstwo (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. fakturę na kwotę 3 306,24 złotych brutto. Nadto, z treści nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 29 września 2015 roku wydanego przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie w sprawie o sygn. IX GNc 7917/15 i akt tego postępowania jednoznacznie wynikało, że wierzytelność w nim dochodzona stała się wymagalna z dniem 19 sierpnia 2014 roku.

Nie było więc wątpliwości, że zobowiązanie Przedsiębiorstwo (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. za zapłatę poprzednikowi prawnemu powoda wynagrodzenia za publikację ogłoszeń zleconych w czerwcu 2014 roku powstało już w okresie, kiedy pozwany M. M. (2) nie pełnił żadnej funkcji w tej spółce, przestał on być już bowiem członkiem zarządu tejże spółki wskutek złożenia rezygnacji pismem z dnia 31 marca 2014 roku. Co do zasady zaś członek zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością odpowiada na podstawie art. 299 k.s.h. za jej zobowiązania istniejące w czasie sprawowania przez niego funkcji, a więc niepowstałe później (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 17 czerwca 2011 roku, sygn. akt II CSK 571/10). Przyjmuje się jednakże, że członek zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością ponosi odpowiedzialność również w sytuacji, gdy istniały przesłanki do ogłoszenia upadłości, a członek zarządu takiego wniosku we właściwym czasie nie złożył – za zobowiązania spółki późniejsze, powstałe wobec braku takiego zgłoszenia.

I z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie, powstałe bowiem już po rezygnacji pozwanego z pełnienia funkcji członka zarządu koszty publikacji ogłoszeń w postępowaniu upadłościowym pozostają w związku przyczynowo – skutkowym z toczącym się postępowaniem upadłościowym i z niezłożeniem przez pozwanego wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie – w niniejszej bowiem sprawie wniosek wprawdzie został złożony, ale ostatecznie postępowanie umorzono z powodu braku środków na jego prowadzenie, co jednoznacznie wskazuje, że wniosek ten nie został złożony przez pozwanego w czasie właściwym.

Niewątpliwie bowiem dla zastosowania przesłanki egzoneracyjnej z art. 299 § 2 k.s.h., a w konsekwencji uwolnienia się członka zarządu spółki od odpowiedzialności za jej zobowiązania, konieczne jest złożenie przez niego wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie. Wskazać przy tym należy, że z uregulowań zawartych w art. 21 ust. 1 w zw. z art. 10 i art. 11 ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku Prawo upadłościowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2020

roku, poz. 1228 ze zmianami) – w brzmieniu tych przepisów obowiązujących przez dniem 01 stycznia 2016 roku, jednoznacznie wynika termin, w jakim członkowie zarządu mają obowiązek zgłosić w sądzie wniosek o ogłoszenie upadłości. Mianowicie powinni to uczynić nie później niż w ciągu dwóch tygodni od dnia, w którym wystąpiła podstawa do ogłoszenia upadłości. Podstawą ogłoszenia upadłości spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest zaś niewypłacalność, która zachodzi, gdy spółka nie wykonuje swoich wymaganych zobowiązań pieniężnych albo gdy zobowiązania spółki przekroczą wartość jej majątku, niezależnie od tego, czy na bieżąco wykonuje ona swoje zobowiązania. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela przy tym pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 18 grudnia 2000 roku (sygn. akt I ACa 620/00), gdzie wskazano, że „czas właściwy” do zgłoszenia upadłości, o jakim mowa w art. 298 § 2 k.h. (obecnie art. 299 § 2 k.s.h.), to czas w jakim zarząd spółki nie będący w stanie zrealizować zobowiązań względem wszystkich jej wierzycieli, winien złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości, aby w ten sposób chronić zagrożone interesy wszystkich wierzycieli, którzy po ogłoszeniu upadłości mogą liczyć na równomierne zaspokojenie. Jeżeli zatem członek zarządu spółki zgłasza wniosek o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie, to oznacza, że uczynił ze swej strony wszystko, by nie dopuścić do zaspokajania niektórych wierzycieli ze szkodą dla innych. Właściwy czas na zgłoszenie wniosku o upadłość to więc moment, gdy członek zarządu wie, albo przy dołożeniu należytej staranności powinien wiedzieć, że spółka nie jest już w stanie zaspokoić w całości wszystkich wierzycieli, ale w części ma jeszcze takie możliwości, a zatem nie jest jeszcze bankrutem niezdolnym do poniesienia nawet kosztów postępowania upadłościowego (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 13 grudnia 2007 roku, sygn. akt I CSK 313/07).

W niniejszej sprawie pozwany M. M. (1) kierując zarzuty przeciwko roszczeniu powoda wskazywał, że pełniąc funkcję członka zarządu w Przedsiębiorstwo (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w dniu 06 września 2011 roku, a zatem przed powstaniem kwestionowanego roszczenia, złożył wniosek o ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu niezwłocznie po wypowiedzeniu spółce umowy kredytu, które to postępowanie toczyło się przed sądem Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku pod sygn. akt VI GUp 20/11 (uprzednio – sygn. akt XV GU 98/11).

Jak wynikało jednak z zebranego w sprawie materiału dowodowego, postępowanie upadłościowe toczące się na skutek powyższego wniosku zostało w dniu 29 grudnia 2014 roku umorzone, albowiem majątek pozostały po wyłączeniu z niego przedmiotów majątkowych dłużnika obciążonych hipoteką nie wystarczał na zaspokojenie kosztów postępowania.

Nie sposób zatem przyjąć, iż wniosek pozwanego został złożony we właściwym czasie, a wobec czego nie zaistniała przesłanka egzoneracyjna uwalniająca pozwanego od odpowiedzialności z art. 299 § 1 k.s.h. Podkreślić bowiem należy, że nie jest wystarczające samo złożenie wniosku, wymagane jest – dla uwolnienia się od odpowiedzialności za nieuregulowane zobowiązania spółki – złożenie tego wniosku we właściwym czasie. Skoro zaś postępowanie upadłościowe zostało umorzone z powodu braku środków na jego prowadzenie, to nie sposób uznać, że pozwany złożył w imieniu spółki wniosek o ogłoszenie jej upadłości we właściwym czasie, a dowodu przeciwnego domniemaniu wynikającemu z przedmiotowego postanowienia sądu w tym zakresie pozwany nie przeprowadził.

Jednocześnie Sąd w całości podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z dnia 30 stycznia 2019 roku w sprawie o sygn. akt III CZP 78/18, zgodnie z którym członek zarządu ponosi odpowiedzialność za zobowiązania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie art. 299 § 1 k.s.h., powstałe po złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości, w tym również za koszty sądowe zasądzone w sprawie prowadzonej przeciwko syndykowi, jeżeli pozostają w związku ze stosunkiem prawnym istniejącym w chwili złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości (tak również Sąd Okręgowy w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 01 października 2019 roku, sygn. akt III Ca 888/19, czy Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 27 czerwca 2019 roku, sygn. III CSK 8/19). W ocenie Sądu nie sposób uznać bowiem spóźnionego wniosku o ogłoszenie upadłości (postępowanie upadłościowe umorzono bowiem z braku funduszy na jego kontynuowanie) za wyłączające odpowiedzialność członka zarządu za zobowiązania powstałe po dokonaniu tej czynności. Przepis art. 299 k.s.h. nie różnicuje bowiem zobowiązań spółki – dla ewentualnego przypisywania odpowiedzialności członkowi zarządu – w zależności od czasu ich powstania w stosunku do czasu ogłoszenia upadłości, co oznacza, że jego odpowiedzialność nie jest powiązana ze wskazaną cezurą czasową (tak Sąd

Najwyższy w uchwale z dnia 30 stycznia 2019 roku w sprawie o sygn. akt III CZP 78/18). A zatem w niniejszej sprawie skoro pozwany nie wykazał, że złożył wniosek o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie, a z materiału dowodowego sprawy wynika, że było wręcz odwrotnie – bo postępowanie upadłościowe umorzono z braku środków na jego dalsze prowadzenie, nie ma wątpliwości, że istnieje związek przyczynowo – skutkowy między powyższym a powstaniem zobowiązania (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. i jego niezaspokojeniem. Gdyby bowiem wniosek złożono we właściwym czasie, to nie ma wątpliwości, że koszty postępowania upadłościowego, w tym koszty należne za wydruk ogłoszeń, w całości zostałyby pokryte. Spóźniony wniosek spowodował więc wygenerowanie niezaspokojonych kosztów postępowania. Bez znaczenia przy tym pozostawała niesporna okoliczność, że w czasie postępowania upadłościowego pozwany pozbawiony był zarządu majątkiem spółki i nie zaciągał w jej imieniu zobowiązań. Czynił to zaś, także w odniesieniu do przedmiotowej wierzytelności – syndyk, który zgodnie z art. 160 ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku Prawo upadłościowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2020 roku, poz. 1228 ze zmianami) – w brzmieniu tych przepisów obowiązujących przez dniem 01 stycznia 2016 roku, w sprawach dotyczących masy upadłości dokonuje czynności w imieniu własnym, lecz na rachunek upadłego i nie odpowiada za zobowiązania zaciągnięte w sprawach dotyczących masy upadłości. Jednocześnie odnosząc się w tym miejscu do zarzutu pozwanego, że syndyk winien złożyć wniosek o umorzenie postępowania wcześniej, a nie zaciągać zobowiązania skoro nie było środków na ich pokrycie, to Sąd miał na uwadze, że syndyk odpowiada za szkodę wyrządzoną na skutek nienależytego wykonywania obowiązków, przy czym ustalenie tej kwestii przekracza ramy niniejszego postępowania. Wskazać należy, że nie stoi na przeszkodzie, by pozwany odzyskał środki, które w ramach odpowiedzialności za zobowiązania spółki o charakterze gwarancyjnym na gruncie art. 299 k.s.h. obowiązany będzie wydatkować względem powoda wykazując w odrębnym procesie (przeciwko syndykowi) powyższą okoliczność (nienależyte wykonywanie obowiązków przez syndyka). Na marginesie jedynie wskazać należy, że zlecona publikacja dotyczyła ogłoszeń o sprzedaży nieruchomości upadłego w Gazecie (...) w dniu 27 czerwca 2014 roku oraz w dniu 04 sierpnia 2014 roku, a zatem czynności mających prowadzić do zbycia nieruchomości i uzyskania środków pieniężnych na zaspokojenie wierzycieli. Nadto o powyższych działaniach syndyk poinformował sędziego – komisarza w sprawozdaniu z czynności syndyka za okres od dnia 01 kwietnia 2014 roku do dnia 30 czerwca 2014 roku, zaś postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2014 roku Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku zatwierdził powyższe sprawozdanie z działalności syndyka i nie były wobec niego kierowane upomnienia, o jakich mowa w art. 169a ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku Prawo upadłościowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2020 roku, poz. 1228 ze zmianami) – w brzmieniu tych przepisów obowiązujących przez dniem 01 stycznia 2016 roku.

Mając na uwadze drugą z przesłanek przewidzianych w art. 299 § 1 k.s.h., wskazać należy, że ustalenie przesłanki bezskuteczności egzekucji może nastąpić na podstawie każdego dowodu, z którego wynika, że spółka nie ma majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzyciela pozywającego członków zarządu (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 31 stycznia 2007 roku, sygn. akt II CSK 417/06). Sposoby ustalenia tej przesłanki odpowiedzialności z art. 299 § 1 k.s.h. wskazuje doktryna i orzecznictwo wymieniając przykładowo przedstawienie postanowienia o umorzeniu egzekucji z powodu bezskuteczności uzyskane nawet przez innego wierzyciela. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela pogląd, iż tylko w sytuacji, kiedy nie ma majątku, z którego wierzyciel mógłby uzyskać zaspokojenie, można mówić o bezskuteczności egzekucji. Dopóki istnieją jakiegokolwiek realne możliwości efektywnego spieniężenia majątku spółki, należy je wykorzystać dla zaspokojenia swoich należności. Jednakże pamiętać należy, że wierzyciel spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, który dochodzi swojego roszczenia przeciw członkom jej zarządu, nie musi wykazać, iż wyczerpał wszystkie możliwe sposoby egzekucji, wystarczy jeżeli jeden ze sposobów egzekucji okazał się bezskutecznym. Dla skutecznego bowiem podważenia mocy dowodowej wynikającej z postanowienia komornika sądowego jako dokumentu urzędowego, to pozwany musi wykazać, że faktycznie albo w dacie prowadzenia egzekucji komorniczej albo na chwilę wyrokowania istniał majątek dłużnej spółki, z którego powód mógłby zaspokoić swoją wierzytelność (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 kwietnia 1938 roku (sygn. akt C II 2806/37)). Z postanowieniem o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wiąże się bowiem faktyczne domniemanie bezskuteczności egzekucji. Obalenie tego domniemania obciąża pozwanego, który winien w procesie wytoczonym na podstawie przepisu art. 299 k.s.h. wykazać, że wierzyciel nie uruchomił przysługujących mu środków, aby zaspokoić się z istniejącego majątku spółki, względnie, iż istniał majątek pozwalający na zaspokojenie wierzyciela (tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 sierpnia 2016 roku, sygn. akt I ACa 379/16). Pamiętać przy tym jednakże należy, że ocena istnienia majątku spółki, z którego w rozumieniu art. 299 k.s.h. wierzyciel mógłby

się zaspokoić, dokonywana jest z punktu widzenia realnego składnika majątkowego umożliwiającego rzeczywiste zaspokojenie strony powodowej, a nie z punktu widzenia składnika bilansowego w rozumieniu ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości (tekst jednolity: Dz. U. z 2021 roku, poz. 317).

W świetle bowiem art. 299 k.s.h. majątek spółki nie może być oceniany jedynie w rozumieniu powyższej ustawy, a poszczególne pozycje bilansu powinny być poddane ocenie w świetle wszystkich dowodów zgromadzonych w procesie w kontekście realnych możliwości zaspokojenia wierzyciela w okresie sprawowania przez daną osobę funkcji w zarządzie spółki (tak Sąd Okręgowy w Krakowie w uzasadnieniu wyroku z dnia 06 lutego 2015 roku, sygn. akt XII Ga 405/14).

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, powód M. P. wykazał, że egzekucja przeciwko Przedsiębiorstwo (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. była bezskuteczna. Powód przedłożył bowiem postanowienie z dnia 14 września 2016 roku wydane w sprawie o sygn. akt Km 464/16 przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni K. M. w przedmiocie umorzenia postępowania egzekucyjnego wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji prowadzonej na podstawie tytułu wykonawczego – prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 29 września 2015 roku wydanego przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie w sprawie o sygn. akt IX GNc 7917/15 i zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, a jednocześnie pozwany nie zdołał obalić domniemania wynikającego z tego postanowienia jako dokumentu urzędowego. Z postanowieniem o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wiąże się bowiem faktyczne domniemanie bezskuteczności egzekucji. Obalenie tego domniemania obciąża pozwanego, który winien w procesie wytoczonym na podstawie przepisu art. 299 k.s.h. wykazać, że wierzyciel nie uruchomił przysługujących mu środków, aby zaspokoić się z istniejącego majątku spółki, względnie, iż istniał realny majątek pozwalający na zaspokojenie wierzyciela (tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 sierpnia 2016 roku, sygn. akt I ACa 379/16).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że bez znaczenia pozostawała dla rozstrzygnięcia okoliczność, że w toku postępowania upadłościowego Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. był właścicielem nieruchomości zabudowanych budynkami położonymi w H., skoro prowadzone postępowanie nie doprowadziło do ich zbycia i co więcej, były one obciążone wielomilionowi hipotekami.

Odnosząc się natomiast do zgłoszonego przez pełnomocnika pozwanego na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2021 roku zarzutu nieskierowania egzekucji do majątku spółki w postaci nieruchomości w H., to Sąd zarzut ten po myśli art. 217 k.p.c. uznał za spóźniony, jako, że pozwany w żaden sposób nie uprawdopodobnił, że nie zgłosił go w czasie właściwym bez swojej winy lub że jego uwzględnienie nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo, że występują inne wyjątkowe okoliczności nakazujące Sądowi jego uznanie na tym etapie postępowania. Sąd miał przy tym na uwadze, że w toku całego procesu pozwany zarzutu takiego nie podnosił, nie został on również podniesiony przez pełnomocnika pozwanego, w tym na wcześniejszej rozprawie, w czasie której składał oświadczenia. Niezależnie od powyższego zarzut ten byłby niezasadny i z tego względu, że pozwany w żaden sposób nie wykazał, że Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. jest nadal właścicielem jakiegokolwiek nieruchomości oraz jej wartości, jak też że stanowi ona majątek pozwalający na realne zaspokojenie wierzytelności powoda, tj. jej spieniężenie i zaspokojenie powoda. Zawłaszcza w sytuacji, gdy pozwany był reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego rolą Sądu w kontradiktoryjnym modelu procesu cywilnego nie jest poszukiwanie za stronę dowodów stanowiących poparcie je twierdzeń. Niemniej jednak z akt postępowania upadłościowego wynikało, że Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. był w tamtym czasie właścicielem nieruchomości objętej księgą wieczystą (...), z której wynika, że obecnie właścicielem tejże nieruchomości jest inny podmiot.

Podkreślić przy tym raz jeszcze należy, że specyfika odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przejawia się w tym, że wierzyciel, który nie wyegzekwował swej należności wobec spółki, nie musi dowodzić wysokości doznanej wskutek tego szkody. Wystarczy, że przedłoży tytuł egzekucyjny stwierdzający zobowiązanie spółki istniejące w czasie piastowania przez określoną osobę funkcji członka zarządu i udowodni, iż egzekucja wobec spółki okazała się bezskuteczna. Jeżeli członek zarządu nie udowodni, że szkoda wierzyciela

była niższa od niewyegzekwowanego od spółki zobowiązania, to poniesie wobec wierzyciela odpowiedzialność do wysokości tego zobowiązania. Z omawianej regulacji wynika więc na rzecz wierzyciela domniemanie szkody w wysokości niewyegzekwowanego wobec spółki zobowiązania.

Domniemany w świetle tej regulacji jest także związek przyczynowy między szkodą wierzyciela a niezłożeniem we właściwym czasie przez członka zarządu wniosku o ogłoszenie upadłości lub podania o wszczęcie postępowania układowego oraz zawinienie przez niego niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości i niewszczęcia postępowania układowego. Taki rozkład ciężaru dowodu wskazanych okoliczności jest uzasadniony tym, że wierzyciele na ogół nie znają stanu interesów spółki, wiedzy w tym zakresie można natomiast wymagać od członków zarządu. Mimo wspomnianej specyfiki tej odpowiedzialności odszkodowawczej należy przyjąć, że odpowiedzialność z art. 299 k.s.h. jest sankcją za kierowanie przez zarząd sprawami spółki w sposób niekorzystny dla wierzycieli, który doprowadził do bezskuteczności egzekucji jej zobowiązań. Ostatecznym zaś przejawem tego nieprawidłowego, nagannego postępowania zarządu jest zaniechanie złożenia we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki lub wszczęcia postępowania układowego (tak również Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 stycznia 2008 roku, sygn. akt IV CSK 430/07).

W ocenie Sądu powód M. P. wykazał przesłanki odpowiedzialności pozwanego M. M. (1) wynikające z treści art. 299 k.s.h, a jednocześnie pozwany nie zdołał wykazać przesłanek egzoneracyjnych uwalniających go od tej odpowiedzialności.

Odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie art. 299 k.s.h. obejmuje także zasądzone w tytule wykonawczym wydanym przeciwko spółce koszty procesu, koszty postępowania egzekucyjnego umorzonego z powodu bezskuteczności egzekucji i odsetki ustawowe od należności głównej (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 07 grudnia 2006 roku, sygn. akt III CZP 118/06), co wynika z charakteru odpowiedzialności członków zarządu wobec wierzycieli spółki. Przy czym niezaspokojonemu w postępowaniu egzekucyjnym wierzycielowi spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przysługują od członków zarządu odpowiadających na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. odsetki na podstawie art. 481 k.c. za opóźnienie w spełnieniu świadczenia odszkodowawczego przewidzianego w art. 299 § 1 k.s.h.

Odsetki ustawowe za opóźnienie należne od w Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. naliczone zgodnie z treścią nakazu zapłaty (od należności głównej w kwocie 3 306,24 złotych) mogą zostać jednakże uwzględnione tylko w ramach odszkodowania przewidzianego w art. 299 k.s.h. po ich kapitalizacji i doliczeniu do sumy należności głównej wynikającej z nakazu zapłaty, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Natomiast przysługujące powodowi na podstawie art. 481 k.c. odsetki ustawowe za opóźnienie mogą być dochodzone przez wierzyciela spółki od członków jej zarządu za ich opóźnienie, tj. od dnia wymagalności tego odszkodowania (tak m. in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 maja 2011 r., III CSK 228/10). Ustalenie daty, od której należą się wierzycielowi spółki od członków zarządu odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego na podstawie art. 481 k.c. od kwoty odszkodowania z tytułu odpowiedzialności odszkodowawczej z art. 299 k.s.h. powinno nastąpić więc z uwzględnieniem unormowania art. 455 k.c. Ponieważ termin wykonania tego zobowiązania nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, to powinno ono zostać spełnione niezwłocznie po wezwaniu członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością do jego wykonania. Zatem przewidziane w art. 481 k.c. odsetki za opóźnienie spełnienia świadczenia pieniężnego przez członków zarządu należą się od chwili wymagalności roszczenia ustalonej stosownie do art. 455 k.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2002 roku, sygn. akt IV CKN 793/00).

Wierzycielowi należą się zatem odsetki od odszkodowania dochodzonego na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. od chwili jego wymagalności ustalonej zgodnie z art. 455 k.c. Stosownie do tego przepisu wynikające z art. 299 § 1 k.s.h. roszczenie odszkodowawcze staje się wymagalne niezwłocznie po wezwaniu członka zarządu do zapłaty sumy zobowiązania, którego egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna (tak też Sąd Apelacyjny w Katowicach w uzasadnieniu wyroku z dnia 06 grudnia 2013 roku, sygn. akt V ACa 483/13).

W niniejszej sprawie powód M. P. pismem z datą w nagłówku „dnia 06 czerwca 2017 roku” wezwał M. M. (1) do zapłaty kwoty 4 698,08 złotych w terminie do dnia 20 czerwca 2017 roku. Jednocześnie pozwany wskazywał, że nie otrzymał powyższego wezwania, albowiem skierowane ono zostało na adres, pod którym od kilku lat nie mieszkał. Mając na uwadze, że powód nie przedłożył dowodu doręczenia tego wezwania pozwanemu, a jak wynikało z akt sprawy, pozwany wymeldowany został spod tego adresu z dniem 06 maja 2014 roku, nie sposób uznać, by wezwanie to było skuteczne i uzasadniało popadnięcie przez pozwanego w opóźnienie w spełnieniu świadczenia od dnia wskazanego przez powoda. W tej sytuacji Sąd uznał, że doręczenie pozwanemu odpisu pozwu, co miało miejsce w dniu 03 czerwca 2020 roku (z.p.o. – k. 30 akt) stanowiło wezwanie go do zapłaty, a nie regulując dochodzonej należności niezwłocznie, pozwany M. M. (1) popadł w opóźnienie od następnego dnia, stąd też zasadne było zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych za okres od dnia 04 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty.

Mając na uwadze powyższe rozważania i uznając powództwo za zasadne w przeważającej części, Sąd na podstawie art. 299 k.s.h. w zw. z art. 481 k.c. zasądził od pozwanego M. M. (1) na rzecz powoda M. P. kwotę 4 465,29 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 04 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty, przy czym jego odpowiedzialność jest solidarna również z odpowiedzialnością pozwanego M. T. wynikającą z prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 06 listopada 2019 roku wydanego przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie o sygn. akt VI GNc 4978/19.

Uznając zaś dalej idące powództwo za niezasadne, Sąd w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 299 k.s.h. w zw. z art. 455 k.c. w zw. z art. 481 k.c. stosowanych a contrario powództwo w pozostałym zakresie oddalił (co do żądania odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 3 306,24 złotych za okres od dnia 04 lipca 2017 roku do dnia 03 czerwca 2020 roku).

Odnosnie kosztów procesu, to Sąd zważył, iż przepis art. 98 § 1 k.p.c. statuuje zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, w myśl której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Przepis art. 100 k.p.c. wskazuje natomiast, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Niewątpliwie w niniejszej sprawie wskazać należy, że powód przegrał sprawę jedynie w nieznaczej części żądania (co do części należności odsetkowej). W tej sytuacji w ocenie Sądu całością kosztów procesu należało obciążyć pozwanego, o czym Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. zasądzając od pozwanego jako strony przegrywającej na rzecz powoda – jako strony wygrywającej zwrot poniesionych przez niego kosztów postępowania w łącznej kwocie 1 141 złotych, na którą to kwotę składa się: kwota 224 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, kwota 900 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym ustalonego w oparciu o § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265), przy czym jego odpowiedzialność jest solidarna również z odpowiedzialnością pozwanego M. T. wynikającą z prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 06 listopada 2019 roku wydanego przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie o sygn. akt VI GNc 4978/19 w zakresie kwoty 673 złotych.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
- (...)

- (...)

4. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 06 lipca 2021 roku